

Arrest

nr. 291 924 van 13 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2023 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT loco advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 oktober 2009 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 6 november 2009.

1.2. Op 12 november 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker dient op 12 april 2012 een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal gehoord op 14 januari 2013.

1.4. Op 28 mei 2013 wordt verzoeker door de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.5. Verzoeker wordt bij aangetekende brief van 17 mei 2022 door de commissaris-generaal opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud omwille van een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus. Hij wordt gehoord op het CGVS op 9 juni 2022.

1.6. Op 22 december 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Arabier te zijn, met één Koerdische grootvader, over de Syrische nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op (...) 1971 in de Syrische stad Aleppo

U zou na uw lagere school gewerkt hebben als automechanicien. Op 18-jarige leeftijd zou u opgeroepen zijn voor uw legerdienst maar u kon dit vermijden door nooit thuis aanwezig te zijn op het moment dat de politie langs kwam en doordat uw familie de desbetreffende politieagent geld toestak. In de zomer van 1994 zou u twee maanden zijn opgesloten in de sectie Palestina omdat u er valselijk van beschuldigd werd 'activiteiten' te hebben gehad. Na uw vrijlating zou u een paspoort gekocht hebben en met een Turks visum legaal Syrië verlaten hebben in de lente van 1994. U zou via Turkije naar Griekenland zijn gereisd waar u tot 2006 zou hebben gewoond. In 1995 zou u via uw moeder in Syrië vernomen hebben dat u door de autoriteiten gezocht werd omwille van desertie en omwille van 'activiteiten'. U zou ondertussen ook op en af naar België en Spanje zijn gereisd om te werken in de autohandel. U zou telkens uw paspoort in de Syrische ambassades van Griekenland en Spanje hebben kunnen verlengen. Sinds 2007 zou u naar Spanje verhuisd zijn omdat u vernomen had dat men daar gemakkelijker een verblijfsvergunning kan verkrijgen. Op 27 november 2008 zou u in Denemarken zijn gehuwd met een Française van Syrische origine. U zou teruggekeerd zijn naar Spanje om op basis van dit huwelijk een verblijfsvergunning te kunnen vergaren. Uw echtgenote zou op twee adressen, in Spanje en in Griekenland, zijn blijven wonen aangezien zij nog steeds in Griekenland studeerde. U zou op 30 september 2009 in België zijn aangekomen nadat u via vrienden in België had vernomen dat mensen die kunnen aantonen drie jaar in België te verblijven geregulariseerd kunnen worden. Op 3 oktober 2009 werd u bij een identiteitscontrole op de trein aangehouden omwille van uw illegaal verblijf in België waarbij u verklaarde toerist te zijn. U verklaarde gehuwd te zijn en beschikte over een Grieks rijbewijs. U werd op 4 oktober 2009 naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas gebracht en nadat er stappen ondernomen waren om u te repatriëren naar Syrië deed u daar op 14 oktober 2009 een verzoek om internationale bescherming. Op 13 november 2009 werd u de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. U ging niet in beroep.

Op 12 april 2012 dient u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde single te zijn en niet teruggekeerd te zijn naar Syrië. U baseerde zich op de algemene veiligheidssituatie en vreesde ook opgeroepen te worden door het leger daar u uw legerdienst nog niet had verricht. Op datum van 28 mei 2013 werd in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming in België door het CGVS beslist u het vluchtelingenstatuut te weigeren omdat de door u ingeroepen persoonlijke vervolgingsmotieven – uw vrees voor vervolging door het Syrische regime wegens desertie in 1994 - ongeloofwaardig waren, maar werd u wel het statuut van subsidiaire bescherming toegekend omwille van de toenmalige algemene onveiligheidssituatie in uw Syrische streek van herkomst Aleppo. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tegen voornoemde beslissing van het CGVS.

Op 12 november 2019 werd u door de Strafkamer van het Nationaal Gerechtshof te Madrid (Spanje) veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf wegens feiten van mensensmokkel en valsheid in geschrifte.

Op basis van voornoemde veroordeling, verzocht de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen per schrijven van 26 november 2020 om uw subsidiaire beschermingsstatus te heroverwegen.

Tijdens een persoonlijk onderhoud op 9 juni 2022 op het CGVS werd u de kans gegeven om redenen voor te leggen die volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen rechtvaardigen.

B. Motivering

Op 28 mei 2013 werd u door het CGVS het statuut van subsidiaire bescherming toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was

ingegeven door de vaststelling dat in uw Syrische regio van herkomst Aleppo een reëel risico bestond op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken. Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis geveld op 12 november 2019 door de Strafkamer van het Nationaal Gerechtshof te Madrid.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het statuut van subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn. Artikel 55/4, §1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis.

Uit voornoemd vonnis blijkt dat u werd veroordeeld door de Strafkamer van het Nationaal Gerechtshof te Madrid tot een gevangenisstraf van 3 jaar wegens feiten van mensensmokkel en valsheid in geschrifte. Uit het vonnis blijkt dat u samen met de andere beklaagden overeengekomen was om de illegale migratie van mensen uit het MiddenOosten, voornamelijk Syrië en Irak, te bevorderen door hen te voorzien van vervalste verblijfsvergunningen, paspoorten en visa. U kreeg verzoeken om valse visa en paspoorten te bekomen voor immigranten uit de vernoemde landen opdat ze zouden kunnen toetreden tot de Schengenzone alwaar ze na binnenkomst politiek asiel vroegen in ruil voor een som geld. U zorgde soms ook voor het overbrengen van de immigranten naar het Spaanse territorium, door die een onderkomen te bieden bij een van de andere beklaagden. De documentatie in kwestie werd gemaakt door uw broer die in Griekenland verbleef. U en uw broer rekenden 800 euro per identiteitskaart en rijbewijs, 2.000 euro voor paspoorten en 800 euro voor Duitse visa. U ontving de postpakketten waarin de documenten zaten die uw broer in Griekenland had gemaakt, voerde geldoverschrijvingen uit naar uw broer, hielp de vreemdelingen om door de veiligheidscontroles van de luchthavens te geraken en gaf ze onderdak bij u thuis of in het huis van derden die onder uw toezicht stonden. Uit het vonnis blijkt voorts dat u en de andere beklaagden alle feiten die hen ten laste werden gelegd bekend hebben.

Het hoeft geen betoog dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd, objectief zwaarwichtig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn. Mensensmokkel ondermijnt de openbare orde en bemoeilijkt de controle door de overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden. Belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen worden erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteit van de landen van bestemming. Voorts worden slachtoffers van mensensmokkel doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Zij zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg. U en uw broer hielden er bovendien een handel in (ver)vals(t)e documenten op na. Valsheid in geschrifte is een ernstig feit omdat het vertrouwen dat de samenleving moet kunnen hebben in waarheidsgetrouwheid van officiële documenten hierdoor op ernstige wijze wordt aangetast. Gelet op de bedragen die u en uw broer hiervoor aanrekenden is het bovendien duidelijk dat jullie snel en persoonlijk geldgewin nastreefden ten koste van mensen die zich in een preciaire situatie bevonden.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden, wat een intrekking van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1 §2 Vreemdelingenwet rechtvaardigt.

U had op 9 juni 2022 een persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen. U verklaarde dat u vals beschuldigd werd door de Spaanse politie uit wraak omdat u weigerde met hen samen te werken door hen informatie over te maken betreffende Arabische klanten van uw restaurant in Madrid; dat u zonder bewijs ten onrechte werd veroordeeld en drie jaar hebt vastgezeten (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 5 en 8). Voornoemde blote beweringen overtuigen geheel niet en vermogen bovenstaande vaststellingen op basis van voornoemd vonnis niet te weerleggen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 §1 van de Vreemdelingenwet, dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 49/2, 55/4, § 1, c) en 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 17 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van “het beginsel van de gelijkheid van wapens”, het beginsel van gelijkheid en non-discriminatie, de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van zijn enig middel betoogt verzoeker dat een beslissing op grond van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet slechts binnen vijf jaren na het beschermingsverzoek kan worden genomen en dat *a contrario* het verblijf na afloop van vijf jaren onbeperkt is waardoor de intrekking op grond van artikel 55/5/1 niet langer mogelijk is. Daarnaast wordt erop gewezen dat het onderzoek van het CGVS dateert van 26 november 2020 terwijl de beslissing werd genomen op 22 december 2022, dus meer dan twee jaar later waarbij wordt gewezen op het bepaalde in artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet waarin een termijn zestig werkdagen is voorgeschreven.

Voorts stipt verzoeker in een tweede onderdeel aan dat verweerder van oordeel is dat hij een “ernstig misdrijf” heeft gepleegd hetgeen slechts wordt gemotiveerd op basis van het vonnis van het Nationaal Gerechtshof te Madrid. Verzoeker meent ten eerste dat niet alle misdrijven kunnen leiden tot uitsluiting doch sprake moet zijn van een ernstig “misdrijf” wat in België de misdaden zijn. Er wordt hierbij toegelicht dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar (twee jaar voor mensenhandel en één jaar voor valsheid in geschrifte) en het CGVS een fout maakt door het in casu gepleegde wanbedrijf te analyseren als een misdaad, te meer in het Spaans vonnis tevens sprake is van “delito” wat wanbedrijf betekent. Anderzijds moet men om te weten of een misdrijf een misdaad of een wanbedrijf is, kijken naar de aard van het vonnis, aldus verzoeker. Verzoeker besluit dat het gepleegd misdrijf moet beschouwd worden als een wanbedrijf nu zijn straf een gevangenisstraf is die lager is dan de strafrechtelijke sancties waarin het Strafwetboek voorziet voor een misdaad. Ten tweede moet er volgens verzoeker om te beoordelen of een misdrijf als ernstig moet worden beschouwd rekening gehouden worden met de volgende factoren: de aard van de daad, de werkelijke schade, de toegepaste procedureregels ter vervolging van het misdrijf, de aard van de sanctie en proportie van Europese rechtsmachten die de betrokken daad als een ernstig strafbaar feit beschouwen. Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als “ernstig”, aldus verzoeker. Na verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, voert verzoeker aan dat intrekkingsclausules een uitzonderlijk karakter hebben zodat het misdrijf bijzonder ernstig moet zijn om de intrekking van de status te rechtvaardigen. Verzoeker benadrukt dat hij geen “misdraad” heeft gepleegd. Hij stelt dat hij slechts een pion was en wijst erop dat in het Spaans vonnis wordt aangehaald dat hij buitenlanders in contact bracht met personen die visa afgaven en hen onderdak bood doch er geen melding wordt gemaakt van gewelddaden. Na verwijzing naar de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoering van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet aangaande het begrip “ernstig misdrijf”, wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat het CGVS zich volledig heeft gebaseerd op een buitenlandse veroordeling waarover België geen informatie heeft. Verzoeker meent dat zijn strafrechtelijke veroordeling bijzonder laag was gelet op de aard van de feiten en wijst hieromtrent naar het Spaanse strafwetboek waarin wordt bepaald dat de minimumstraf voor dit soort strafbare feiten namelijk vier jaar is terwijl hij tot twee jaar werd veroordeeld voor mensenhandel. Bovendien geeft verzoeker aan dat hij de schuld betaalde aan het Spaanse bedrijf evenals de boete die neerkwam op 400 euro hetgeen een lage boete is gezien de kwalificatie van de feiten van illegale mensenhandel. Gelet op deze elementen is het volgens verzoeker duidelijk dat het vonnis van de Strafkamer van het Nationaal Gerechtshof te Madrid andere elementen in aanmerking heeft genomen die het CGVS niet heeft maar die wel waarneembaar en zelfs evident zijn namelijk het ontbreken van eerdere veroordelingen, zijn betrokkenheid bij de gepleegde feiten, zijn samenwerking met justitie, het feit dat verzoeker ook het leven van een andere gevangene redde tijdens zijn tijd in voorhechtenis. Verzoeker is van mening dat deze elementen niet werden geanalyseerd door het CGVS. Er wordt hierbij aangevoerd dat zelfs indien deze elementen volgens de Raad geen rol spelen

bij de beoordeling van de ernst van het misdrijf, zij toch kunnen worden toegelaten bij de beoordeling van het gevaar van verzoeker voor de openbare orde. In tegenstelling tot wat verweerder beweert, stelt verzoeker dat uit het misdrijf blijkt dat deze niet ernstig genoeg was en hij geen gevaar is voor de openbare orde om tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te leiden. Er wordt, met verwijzing naar UNHCR en het Hof van Justitie, beklemtoond dat verzoeker nooit een strafbaar feit heeft gepleegd in België, dat hij nooit problemen heeft gehad met de Belgische autoriteiten en dat verzoeker al minstens vier jaar werkt.

Verder betoogt verzoeker dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn huidig gedrag om na te gaan of hij nog steeds een actueel gevaar is voor de samenleving. Verzoeker stelt dat er niet wordt verklaard hoe hij een gevaar zou vormen voor de Belgische veiligheid en het CGVS in gebreke blijft recidive op het Belgisch grondgebied aan te tonen. Verzoeker vervolgt dat voornoemde elementen erop wijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden van strafrechtelijk uitstel en herhaalt dat hij geen ernstig misdrijf heeft gepleegd en evenmin een werkelijke, actuele en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving.

Daarnaast kaart verzoeker aan dat uit niets blijkt dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst thans zodanig zou gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is en wijst erop dat het CGVS tevens adviseerde dat hij niet mag worden teruggedleid naar Syrië zodat er een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van zijn leven.

Ten slotte wordt in het verzoekschrift opgemerkt dat een evenredigheidsanalyse moet uitgevoerd worden tussen de ernst van de gepleegde misdaden en de gevolgen van de uitsluiting van de asielzoeker van de subsidiaire beschermingsstatus terwijl in casu geen rekening werd gehouden met de gevolgen van de intrekking die zal leiden tot het verlies van verblijfsrecht terwijl verzoeker hier meer dan tien jaar verblijft, hier werkt en in een "juridische limbo" zal terechtkomen.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- het vonnis van de Strafkamer van het Nationaal Gerechtshof te Madrid met een Franstalige vertaling;
- het uitvoerbaar Spaans vonnis 94/19 inzake de definitieve invrijheidstelling met een Franstalige vertaling;
- bewijzen van overschrijving van 22 oktober 2020 en 3 november 2021 met een Franstalige vertaling;
- uittreksel Belgisch strafregister van 17 januari 2023;
- loonfiche van december 2022;
- UNHCR, "Note sur les clauses d'exclusion" met verwijzing naar de weblink.

2.2.2. Verzoeker brengt op 19 juni 2023 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden bijgevoegd:

- verklaring van 5 mei 2023 van verzoekers werkgever;
- Opleidingscertificaat Frans voor de periode van 19 oktober 2020-30 juni 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Deze wetsbepaling luidt als volgt: "*§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in : 1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn; (...)*".

Artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet verwijst naar de uitsluitingsgronden die onder andere zijn opgenomen in het in casu toepasselijke artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. In de laatstgenoemde bepaling wordt gesteld dat "*(e)en vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd*".

In artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de commissaris-generaal in geval van intrekking een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet:

"Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.1.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° juncto artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu staat het niet ter discussie dat verzoeker in Spanje werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens feiten van mensensmokkel en valsheid in geschrifte.

Uit het vonnis, opgenomen in het administratief dossier alsook bijgebracht middels het verzoekschrift, blijkt dat verzoeker samen met de andere beklagden overeengekomen was om de illegale migratie van mensen uit het Midden-Oosten, voornamelijk Syrië en Irak, te bevorderen door hen te voorzien van vervalste verblijfsvergunningen, paspoorten of visa. Verzoeker kreeg verzoeken om valse visa en paspoorten te bekomen voor immigranten uit de vernoemde landen opdat ze zouden kunnen toetreden tot de Schengen-zone alwaar ze na binnenkomst politiek asiel vroegen in ruil voor een som geld. Verzoeker zorgde soms ook voor het overbrengen van de immigranten naar het Spaanse territorium, door die een onderkomen te bieden bij één van de andere beklagden. Blijkens het vonnis werd de documentatie in kwestie gemaakt door verzoekers broer die in Griekenland verbleef waarbij verzoeker en zijn broer 800 euro per identiteitskaart en rijbewijs, 2.000 euro voor paspoorten en 800 euro voor Duitse visa aanrekenden. Verzoeker ontving de postpakketten waarin de documenten zaten die zijn broer in Griekenland had gemaakt, voerde geldoverschrijvingen uit naar zijn broer, hielp de vreemdelingen om door de veiligheidscontroles van de luchthavens te geraken en gaf ze onderdak bij hem thuis of in het huis van derden die onder zijn toezicht stonden. Uit het vonnis blijkt voorts dat verzoeker en de andere beklagden alle feiten die hen ten laste werden gelegd bekend hebben.

Verzoeker voert aan dat slechts wordt gemotiveerd op basis van het vonnis van het Nationaal Gerechtshof te Madrid en werpt op dat niet alle misdrijven kunnen leiden tot uitsluiting doch sprake moet zijn van een ernstig "misdrijf" wat in België de misdaden zijn. Er wordt hierbij toegelicht dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar (twee jaar voor mensenhandel en één jaar voor valsheid in geschrifte) en het CGVS een fout maakt door het in casu gepleegde wanbedrijf te analyseren als een misdaad, te meer in het Spaans vonnis tevens sprake is van "delito" wat wanbedrijf betekent. Anderzijds moet men om te weten of een misdrijf een misdaad of een wanbedrijf is, kijken naar de aard van het vonnis, aldus verzoeker. Verzoeker besluit dat het gepleegd misdrijf moet beschouwd worden als een wanbedrijf nu zijn straf een gevangenisstraf is die lager is dan de strafrechtelijke sancties waarin het Strafwetboek voorziet voor een misdaad. Verzoeker is daarnaast van oordeel dat het misdrijf waarvoor hij werd veroordeeld onvoldoende "ernstig" is om aanleiding te kunnen geven tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Om te kunnen overgaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zou er volgens hem sprake moeten zijn van een "bijzonder" ernstig misdrijf.

Artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet spreekt evenwel louter van een "ernstig" "misdrijf". Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 17.1, b) van de richtlijn 2011/95/EU dat bepaalt dat een vreemdeling slechts van subsidiaire bescherming kan worden uitgesloten wanneer er 'ernstige redenen' zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd. Het begrip "ernstig misdrijf" wordt in de richtlijn 2011/95/EU niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, §33).

In zijn arrest Shajin Ahmed stelt het Hof van Justitie dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (ibid., §45). De in artikel 17, lid 1, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingsfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (ibid., §46-47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig wordt bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (ibid., §§ 43-47 en 51). Uit de rechtspraak en het EASO-rapport inzake uitsluiting (EASO: "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis", januari 2016) blijkt wel dat het 'ernstig' karakter van het misdrijf, dat desgevallend aanleiding kan geven tot de uitsluiting van de subsidiaire

beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, §56).

Het standpunt van verzoeker dat hij een wanbedrijf pleegde en geen misdaad kan geen ander licht werpen op de vaststelling dat er in artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet sprake is van een "misdrijf" en deze wetsbepaling aldus niet beperkt is tot een misdaad noch wanbedrijven uitsluit.

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, heeft verweerder zich er in de bestreden beslissing geenszins toe beperkt louter te wijzen op het Spaanse vonnis. Er wordt in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk gemotiveerd wat betreft de beoordeling van de ernst en de aard van de gepleegde feiten. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op terecht wijze geoordeeld als volgt:

"Het hoeft geen betoog dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd, objectief zwaarwichtig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn. Mensensmokkel ondermijnt de openbare orde en bemoeilijkt de controle door de overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden. Belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen worden erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteit van de landen van bestemming. Voorts worden slachtoffers van mensensmokkel doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Zij zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg. U en uw broer hielden er bovendien een handel in (ver)vals(t)e documenten op na. Valsheid in geschrifte is een ernstig feit omdat het vertrouwen dat de samenleving moet kunnen hebben in waarheidsgetrouwheid van officiële documenten hierdoor op ernstige wijze wordt aangetast. Gelet op de bedragen die u en uw broer hiervoor aanrekenden is het bovendien duidelijk dat jullie snel en persoonlijk geldgewin nastreefden ten koste van mensen die zich in een preciaire situatie bevonden.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden, wat een intrekking van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1 §2 Vreemdelingenwet rechtvaardigt."

Verzoeker meent dat zijn strafrechtelijke veroordeling bijzonder laag was gelet op de aard van de feiten en wijst hieromtrent naar het Spaanse strafwetboek waarin wordt bepaald dat de minimumstraf voor dit soort strafbare feiten namelijk vier jaar is terwijl hij tot twee jaar werd veroordeeld voor mensenhandel. Bovendien geeft verzoeker aan dat hij de schuld betaalde aan het Spaanse bedrijf evenals de boete die neerkwam op 400 euro hetgeen een lage boete is gezien de kwalificatie van de feiten van illegale mensenhandel. Gelet op deze elementen is het volgens verzoeker duidelijk dat het vonnis van de Strafkamer van het Nationaal Gerechtshof te Madrid andere elementen in aanmerking heeft genomen die het CGVS niet heeft maar die wel waarneembaar en zelfs evident zijn namelijk het ontbreken van eerdere veroordelingen, zijn betrokkenheid bij de gepleegde feiten, zijn samenwerking met justitie, het feit dat verzoeker ook het leven van een andere gevangene redde tijdens zijn tijd in voorhechtenis. Verzoeker is van mening dat deze elementen niet werden geanalyseerd door het CGVS. Er wordt hierbij aangevoerd dat zelfs indien deze elementen volgens de Raad geen rol spelen bij de beoordeling van de ernst van het misdrijf, zij toch kunnen worden toegelaten bij de beoordeling van het gevaar van verzoeker voor de openbare orde.

De Raad beklemtoont vooreerst dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken waaronder het Spaanse vonnis dat samen met een vertaling ervan is opgenomen in het administratief dossier (cf. blauwe map met landeninformatie).

Vervolgens blijkt uit voorgaande motieven dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het "ernstig" karakter van dit misdrijf rekening heeft gehouden met de aard van de feiten, met name mensensmokkel die de openbare orde ondermijnt en oncontroleerbare migratiestromen inhoudt met onder meer economische uitbuiting van de slachtoffers tot gevolg die in onmenselijke situaties terechtkomen alsook valsheid in geschrifte dat een ernstig feit is omdat het vertrouwen dat de samenleving moet kunnen hebben in waarheidsgetrouwheid van officiële documenten hierdoor op ernstige wijze wordt aangetast. In de beslissing wordt ook gewezen op het persoonlijk geldgewin van verzoeker ten koste van mensen die zich in een preciaire situatie bevonden. Het CGVS maakt duidelijk dat de gepleegde feiten objectief zwaarwichtig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn.

De Raad benadrukt dat de in artikel 17, lid 1, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus een bredere werkings sfeer heeft zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf. Het

gegeven dat verzoeker enkel in Spanje werd veroordeeld tot een volgens hem lage straf, en dit volgens het Spaans strafwetboek voor een wanbedrijf, kan verweerders omstandige motieven geenszins in een ander daglicht stellen. De Raad herinnert er in dit verband aan dat het Hof van Justitie heeft overwogen dat de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, maar dat de beoordeling van de ernst van het desbetreffende misdrijf niet uitsluitend mag zijn gestoeld op de straf die overeenkomstig het recht van die lidstaat op een specifiek misdrijf is gesteld (HvJ 13 september 2018, C-369/17, §§ 55 en 58). A contrario kan worden besloten dat het evenmin volstaat om naar de strafmaat te verwijzen om vervolgens te argumenteren dat een misdrijf niet ernstig is in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad besluit dat het gegeven dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar voor mensenhandel en een jaar voor valsheid in geschrifte alsook tot een boete van vijf maanden met een dagelijks bedrag van drie euro (wat volgens verzoeker neerkwam op 400 euro) naast een bijzonder verbod op het passieve kiesrecht tijdens de duur van de vrijheidsberovende straffen, hetgeen volgens verzoeker een bijzonder lage straf inhoudt, geen afbreuk kan doen aan verweerders omstandige en concrete motieven dat de gepleegde feiten ernstig zijn. Ook de afwezigheid van andere strafrechtelijke veroordelingen, zijn samenwerking met justitie en de betaling van zijn boete, doen niets af aan de ernst van het misdrijf waarvoor verzoeker werd veroordeeld.

Op grond van het geheel van zijn vaststellingen kon de commissaris-generaal op deugdelijke wijze concluderen dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden, wat een intrekking van de verzoeker eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus in casu rechtvaardigt.

In de bestreden beslissing wordt daarnaast rekening gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen voor het eventuele behoud van zijn status.

De commissaris-generaal heeft hieromtrent met redenen als volgt overwogen:

“U had op 9 juni 2022 een persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen. U verklaarde dat u vals beschuldigd werd door de Spaanse politie uit wraak omdat u weigerde met hen samen te werken door hen informatie over te maken betreffende Arabische klanten van uw restaurant in Madrid; dat u zonder bewijs ten onrechte werd veroordeeld en drie jaar hebt vastgezet (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 5 en 8). Voornoemde blote beweringen overtuigen geheel niet en vermogen bovenstaande vaststellingen op basis van voornoemd vonnis niet te weerleggen.”

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat hij slechts een pion was, dat in het Spaanse vonnis wordt aangehaald dat hij buitenlanders in contact bracht met personen die visa afgaven en hen onderdak bood doch er geen melding wordt gemaakt van gewelddaden, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststaande feiten van mensensmokkel en valsheid in geschrifte die hij in Spanje heeft bekend en waarvoor hij werd veroordeeld zonder enig beroep te hebben ingediend tegen voormeld vonnis (persoonlijk onderhoud van 9 juni 2022, p. 5).

De Raad stipt hierbij aan dat de individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze in het algemeen voortvloeit uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Verzoeker lijkt evenmin te kunnen worden gevolgd in zoverre hij stelt dat de vereiste van een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uit de rechtspraak van het Hof van Justitie ook van toepassing zou zijn in onderhavig geval. De regelgeving en de rechtspraak inzake het Europese migratierecht kunnen niet zomaar worden getransponeerd naar het Europese asielrecht. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat, omwille van de specifieke doelstellingen van de uitsluiting, deze niet afhankelijk kan worden gesteld van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst (zie HvJ 9 november 2010, nrs. C-57/09 en C-101/09 (GK), Bundesrepublik Deutschland t. B. en D., §104). A contrario kan in het kader van het Europese migratierecht op grond van een loutere beslissing tot uitsluiting van de internationale bescherming niet automatisch besloten worden dat er sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (zie HvJ 2 mei 2018, nrs. C-331/16 en C-366/16 (GK), K. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F. t. Belgische Staat, §51). Uit wat voorafgaat blijkt dat het actueel karakter van de bedreiging die zou uitgaan van verzoeker niet relevant is bij het nemen van een beslissing tot intrekking op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers betoog dat rekening dient gehouden te worden met zijn huidig gedrag, dat niet werd aangetoond of hij zal recidiveren en dat een evenredigheidsanalyse dient uitgevoerd te worden en met betrekking tot de bijgevoegde stukken aan het verzoekschrift en de aanvullende nota waaronder onder meer een uittreksel uit het Belgisch strafregister van 17 januari 2023, een loonfiche van december 2022, een verklaring van 5 mei 2023 van verzoekers werkgever en een opleidingscertificaat Frans, dient in de eerste plaats benadrukt te worden dat geen enkele bepaling of beginsel voorschrijft dat de commissaris-generaal bij het nemen van een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus rekening dient te houden met het actuele karakter van de bedreiging die uitgaat van verzoeker of diens actuele gedrag. De Raad merkt verder op dat in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene reeds rekening wordt gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal noch de Raad wanneer ze tot de conclusie komen dat artikel 55/4, § 1, c) juncto artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 109).

Elementen die betrekking hebben op verzoekers integratie zijn in casu zodoende niet dienstig en dienen aan bod te komen in het kader van een beslissing met betrekking tot zijn verblijfsstatus.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°, juncto artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

2.3.1.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1° van de Vreemdelingenwet geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet. Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 21 januari 2020, nr. 246.785; RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

De kritiek in het verzoekschrift op het advies van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en waar verzoeker beweert dat dit advies niet zou stroken met de intrekkingbeslissing, is dan ook niet dienstig.

2.3.2. Wat betreft verzoekers betoog dat een beslissing op grond van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet slechts binnen vijf jaren na het beschermingsverzoek kan worden genomen, wordt het volgende opgemerkt. Verzoeker kan geenszins worden gevolgd waar hij a contrario op basis van artikel 49/2, § 3 van de Vreemdelingenwet beweert dat een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in zijn geval niet langer mogelijk is omdat deze binnen de vijf jaar na de indiening van het verzoek om internationale bescherming zou dienen te gebeuren. De Raad merkt op dat in verzoekers geval de subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze intrekking is luidens artikel 49/2, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet "te allen tijde" mogelijk zodat verzoekers betoog op dit punt juridische grondslag mist.

Daarentegen kan verzoeker wel worden bijgetreden waar hij opmerkt dat de beslissing door de commissaris-generaal werd genomen buiten de termijn van 60 werkdagen die voorzien is in artikel 49/2, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Evenwel kan deze aangevoerde schending van artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet geen aanleiding geven tot een hervorming of een vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad merkt immers op dat de termijn van 60 werkdagen uit artikel 49/2, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een termijn van orde is. Om te bepalen of een termijn een vervaltermijn of een termijn van orde is, moet worden gelet op de expliciete of impliciete wil van de normsteller. Deze wil kan blijken uit het doel en de formulering van de termijnstelling. Indien er geen aanduidingen zijn over de wil van de normsteller en, zoals te dezen het geval is, aan het verstrijken van

de termijn geen gevolgen zijn verbonden, is de termijn te beschouwen als een termijn van orde (RvS 20 oktober 2011, nr. 215.848). Geen enkele wetsbepaling of beginsel schrijft voor dat de overschrijding van de termijn tot gevolg heeft dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid, zoals omschreven in artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, zou verliezen. De overschrijding van de termijn van 60 werkdagen heeft geen rechtsgevolgen. In de memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015, waarbij supra vermelde bepaling werd ingevoerd, wordt overigens uitdrukkelijk benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder beperking in de tijd, op eigen initiatief, kan overgaan tot de intrekking van eender welke status van internationale bescherming, en dit voor welk wettelijk motief dan ook (zie MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Parl.St. Kamer 2014-2015, Doc. 54 1197/001, p. 12). Daarenboven dringt zich de vaststelling op dat verzoeker geen belang kan doen gelden bij deze kritiek aangezien het overschrijden van de termijn van 60 werkdagen tot gevolg heeft dat hij langer van zijn naderhand ingetrokken internationale beschermingsstatus kon genieten.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat uit het gegeven dat verzoeker een beroep moet instellen tegen de bestreden beslissing binnen een vervaltermijn van 30 dagen, terwijl er geen sanctie bestaat bij een overschrijding van de termijn van 60 werkdagen door de commissaris-generaal, geen discriminatie blijkt, noch een schending van de gelijkheid der wapens of van de rechten van de verdediging. Er is namelijk een fundamenteel verschil tussen het respecteren van een termijn van orde door de overheid en de ontvankelijkheid *ratione temporis* van een rechtsvordering zodat hier geen sprake kan zijn van een ongeoorloofde differentiatie. De kritiek van verzoeker houdt geen verband met de deugdelijkheid van de bestreden beslissing, maar komt in wezen neer op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

2.3.3. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 28 mei 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker in een persoonlijk onderhoud de kans heeft gekregen om de redenen aan te halen waarom zijn status dient te blijven behouden. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoekers dossier op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067), *quod non in casu*.

2.3.6. Verzoeker maat verder geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk aangezien er geen sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 5 december 2019, nr. 246.278).

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 55/5/1, § 2, 1° juncto artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. Het gelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Er is dus geen sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer het onderscheid dat de wetgever voor vergelijkbare situaties heeft gemaakt gestoeld is op objectieve criteria, wanneer de ongelijke

behandeling een legitiem doel nastreeft, wanneer het gemaakte onderscheid adequaat of pertinent is om het nagestreefde legitiem doel te bereiken en wanneer de ongelijke behandeling proportioneel is ten aanzien van het nagestreefde doel. Verzoeker toont geheel niet aan dat in casu aan de voorwaarden zou zijn voldaan opdat het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden. Verzoeker toont evenmin een schending aan van het non-discriminatiebeginsel.

2.3.9. Daargelaten de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827) en er geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat, wijst de Raad erop dat verzoeker uitvoerig werd gehoord op het CGVS en middels de bestreden beslissing kennis heeft kunnen nemen van de motieven aangaande artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. De Raad is van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze deze motieven aan te vechten en te weerleggen.

Een schending van de rechten van de verdediging of van het beginsel van de gelijkheid der wapens kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU